

LBRIS

We know

books

LEWIS CARROLL

Alice în Țara Minunilor



TEXT REPOVESTIT DE ELISA MAZZOLI
ILUSTRAȚII DE PATRIZIA MANFROI

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE ADRIAN CUBOTARU

CUPRINS

CAPITOLUL I – ÎN VIZUINA IEPURĂȘULUI	7
CAPITOLUL II – O CURSĂ POLITICĂ	16
CAPITOLUL III – CĂSUȚA IEPURĂȘULUI ALB	25
CAPITOLUL IV – OMIDA ALBASTRĂ	36
CAPITOLUL V – PURCELUȘUL ȘI PISICA	42
CAPITOLUL VI – LA UN CEAI CU NEBUNII	51
CAPITOLUL VII – CROCHET CU REGINA	62
CAPITOLUL VIII – FALSA BROASCĂ-TESTOASĂ	72
CAPITOLUL IX – PROCESUL	76
CAPITOLUL X – MĂRTURIA	84



LBRIS

We know
books



CAPITOLUL I

ÎN VIZUINA
IEPURĂȘULUI

„Nu înțeleg, ce rost au cărțile fără imagini și dialoguri?” se întreba Alice.

Era o zi cu soare, caldă și toropitoare; pe deasupra, nu era nimic de făcut. Alice ședea alături de surioara ei, care citea un șir de propoziții lungi dintr-o carte veche și plictisitoare. Alice a căscat; arșița o moleșise cu totul. Nu era oare mai bine să împletească o coroniță din margarete decât să se lase doborâtă de somn?

Fetița nu a apucat să-și ducă gândul până la capăt, căci a văzut un Iepuraș Alb care tocmai

trecea pe alături. Animalul avea ochi roz și părea neliniștit, văicărindu-se întruna:

– O, Doamne! Am să întârzii!

Alice l-a privit curioasă, deoarece nu văzuse niciodată până atunci un iepure vorbitor. Acesta s-a oprit, și-a scos ceasul din buzunarul vestei, s-a uitat scurt la el, apoi a luat-o din nou la sănătoasa, dispărând într-un tufiș. Fetița s-a luat după ciudata făptură, care se ascunsese într-o vizuină adâncă. Alice a sărit în vizuină fără a se întreba dacă o să mai poată ieși vreodată de acolo!

Într-o clipită, Alice a simțit că alunecă într-un tunel din ce în ce mai abrupt, care ducea în adâncul pământului... Habar nu avea încotro se îndreaptă și unde o să ajungă!

Nici nu apucase să se gândească bine la asta că s-a pomenit căzând într-o groapă ce i se părea fără fund. Dar Alice nu căzuse niciodată atât de lent ca atunci: ea a simțit că planează și că



LIBRIS

We know
books



totul în jurul ei se derulează foarte încet. Fetița a avut destul timp să observe mai multe borcane cu dulceață pe rafturi, câteva tablouri înrămate și niște hărți mari pe pereții tunelului.

Foarte ciudată vizuina asta de iepure...

„Oare cât mai durează până dau de fundul gropii?

Și chiar aș vrea să știu câte mile am străbătut

până acum!?” se întreba Alice, hotărând

că, de azi înainte, nu va mai scânci

niciodată dacă se va mai întâmpla să

cadă jos și să se dea de-a berbeleacul... Și

asta pentru că nu se poate să cazi

mai rău de atât!

Alice continua să chibzuiască

în sinea ei în timp ce cădea:

„Poate că mă aflu în centrul

Pământului, dar poate că am

trecut de el și acum sunt de

cealaltă parte, unde oamenii

umblă cu capul în jos? Dar totul e

cu picioarele în sus aici!”



Călătoria părea interminabilă...
„Să nu uit să-i întreb pe oamenii de acolo dacă am ajuns în Australia sau în Noua Zeelandă... Ce departe de casă sunt acele țărâmuri și ce dor îmi va fi de pisica mea! Mi-aș dori să fie acum aici, alături de mine; ar putea prinde lilieci în loc de șoareci. Dar i-ar plăcea oare să cadă așa ca mine în groapa asta fără fund?”

Încercând să găsească un răspuns satisfăcător la această întrebare, Alice a simțit că ațipește, moleșită de căderea ei lentă în vizuină. Dar s-a dezmeticit brusc când a aterizat pe un morman de vreascuri și de frunze uscate.

„Am sosit în sfârșit!” și-a zis ea și s-a ridicat în picioare. Hăinuțele se deranjaseră un pic, dar cel puțin nu-și julise mâinile și picioarele! Alice a aruncat o privire împrejur. Era încă destul de întuneric, dar asta nu a împiedicat-o să-l observe pe Iepurașul Alb, care continua să alerge prin tunel, văietându-se fără încetare: „Vai de mustăcioara și de urechiușele mele! S-a făcut atât de târziu!”